

Samuelson: Det radikale venstre kan anbefale lovforslaget.

Som tidligere ordførere har været inde på, er det jo ikke de store ændringer, der er tale om. Det må imidlertid være vigtigt, at lægerne får så god en praktisk uddannelse som muligt, og derfor kan vi tilslutte os, at de efter embedseksamen får 2 års hospitalstjeneste, inden de kan blive praktiserende læger.

Det har åbenbart været noget af et problem, hvem der skulle betale, når de skulle på teoretiske kurser. Udgifterne er ikke store, ca. 400.000 kr. om året, og da det er ved at være almindelig praksis, at man efter sin eksamen bliver indkaldt til forskellige teoretiske kurser med løn, også når det drejer sig om andre uddannelser, så det være rimeligt, at dette tillige gælder for læger. Om der så skal være statsrefusion af disse udgifter, kan vi se på, når byrde- og opgavefordelingen mellem stat og kommune skal revideres.

Men atter i dette lovforslag møder vi et eksempel på en stat i staten. Her tænker jeg på rigshospitalets særstilling med hensyn til besættelse af overlægestillinger. Vi kan helt billige, at ansøgere til rigshospitalets overlægestillinger skal igennem § 14-udvalget. Det bør være ens for hele landet, ligegyldigt om der er forbundet professorat med nogle af stillingerne eller ikke. Må jeg som et kuriosum nævne, at også på et andet felt har rigshospitalet en særstilling: den, der skal udnævnes til sygeplejerske på rigshospitalet, skal have et udnævnelsespapir, hvor undervisningsministeren har skrevet under; det gælder kun rigshospitalet. Det var da vist noget, det var rimeligt at få ændret.

Vi kan også tilslutte os, at der ikke pålægges noget sygehus pligt til at modtage et større antal læger end gennemsnittet af det antal, som de sidste tre år har haft tilsvarende virksomhed på sygehuset, hvis ikke forholdene ved sygehuset forandres.

Vi anbefaler lovforslaget til hurtig udvalgsbehandling og vedtagelse, al den stund de første læger efter den nye studieordning bliver færdige til sommer.

Morten Lange: Ved behandling af forslaget til tjenestemandsløve var det et flere gange og stærkt fremført motiv, at der til

tjenestemandstillinger ikke burde knyttes betingelser vedrørende eksamen eller lignende. Det var dog vistnok sådan, at de fleste i udvalget havde en fornemmelse af, at disse bemærkninger ikke rigtig gælder for lægevæsenet.

Man kan jo sige, at det, vi har foran os her, måske nok er en af de strammeste professionelle monopollove, vi har i Danmark. Vi har en hel del stillingsmonopoler rundt omkring på vore statslige og kommunale ansættelsesområder, men mange af dem er fagforeningsbegrænsede. Dette område er med piber og trommer lovbe-grænset, og det er så fast defineret, at det måske nok i sig selv gør det naturligt, at man en gang imellem ser på grænseområderne.

Der er 2 grænseområder til lægegerningen, som det kan være vanskeligt at adskille; der er dels psykologernes virksomhed, som, hvis den skal være lægelig, hedder psykiatri, men grænsen kan vel nok være noget svær at trække — det kan være lidt svært for en psykolog at vide, hvornår han i realiteten udøver lægegerning. Det andet grænseområde er ovre i de fysiurgiske specialer, og her er det naturligvis især kiropraktorerne, som har et specielt område, de arbejder inden for. Men det er ikke alene dette område, det gælder. Jeg tror, det kunne være gavnligt at få set på disse grænseområder, og specielt er der meget, der tyder på, at kiropraktorerne bør have deres stilling defineret noget mere præcist. Staten har allerede strakt sig et stykke i retning af deres anerkendelse, og man må vel sige det på den måde, at har man strakt sig så langt, bør man også fast forankre den. Det har jo været meget diskuteret, og jeg har indtryk af, at det særlige fagforeningslav, som hedder lægerne, ikke har været meget fleksibelt i retning af at medvirke; men jeg synes, vi må se at få bragt en ende på denne diskussion, og den kan formodentlig nu kun ende ved, at kiropraktorerne får en regulær status.

Det er derudover i loven fastslået som en retningslinje, at kun læger med dansk lægeembedseksamen uden videre har rettigheder, og vi ved godt, at denne paragraf indeholder mulighed for dispensation. Det er også udmærket, men det er, som om det igen her slås fast med en sådan sikkerhed og en sådan præcision, at man ligefrem skal